

Karizma 4. Shoud - 2014. december
NEGYEDIK SHOUD: „4. karizma”
ADAMUS üzenete Geoffrey Hoppe közvetítésével

2014. december 6-án éjjel került átadásra a Bíbor Körnek.
www.crimsoncircle.com.

FONTOS: Ez az információ valószínűleg nem neked szól, amennyiben nem vállalsz teljes felelősséget az életedért és a teremtéseidért.

ADAMUS: Vagyok, Aki Vagyok, Adamus Saint-Germain.

Üdvözöllek benneteket drága barátaim! Az élet jó! Az élet jó! Vegyünk erre egy mély lélegzetet!

Az élet jó és könnyű. Tényleg az. Valóban. Ma arról fogunk beszélni, hogy időnként miért tűnik mégis nehéznek, hogy esetenként miért nehezítitek azt meg, ami lényegében nagyon is könnyű.

Most arra kérlek benneteket, hogy egy pillanatra érezzétek át az életnek ezt a könnyedségét!

Na persze ezer meg ezer kifogással állhatsz elő arra vonatkozóan, hogy ez miért nem így van. Mesélhetsz a múltadról. Megoszthatod velem a jövővel kapcsolatos aggodalmaidat. Pedig az élet könnyű. Tényleg az.

Az a kérdésem hozzád, hogy képes vagy ezt kezelni? És mielőtt még válaszolnál, azt szeretném, ha igazán beleéreznél ebbe! Képes vagy az élet könnyedségét, bőséget, szabadságát, egy másfajta életet kezelni? Képes vagy ezt kezelni? (valaki azt suttogja: Igen)

Most igent mondasz, de a bizonyíték nem ezt mutatja. (nevetés) Csak mondom. (Adamus nevet)

Hiányoznak az emberek innen az első sorból? (vannak üres helyek) Linda, te ijesztetted el őket? Senki sem ül elől....(valaki előre jött és leült az első sorba) Köszönöm. Nem harapok, csak köpök! (nevetés) Tüzet okádok, de nem harapok. Valaki más? Első sor. Első sor. Köszönöm. Igen. Ne azokkal a fülekkel! (valaki rénszarvas fejpántot visel, ami zavarhatja a kamera felvételét.)

LINDA: Ül egy üléssel arrébb!

ADAMUS: Eggyel arrébb! (Adamus nevet)

LINDA: Köszönöm. Köszönöm.

ADAMUS: Igen, vannak itt technikai szempontok, amiket figyelembe kell venni. Az élet könnyű, de ehhez tudatosnak kell lenned. Igen. (Leül az egyik székre) Ez itt az én helyem. Igen. (nevetés) Ó!

LINDA: Nem, nem! (valaki odajön és oda akar ülni)

ADAMUS: Bocsánat. Szerintem ez mégiscsak a te helyed. Köszönöm. Nos, a szarvas fejpántod miatt mégsem ülhetél az előbb oda.

Az élet könnyű és jó és mi idetartunk. Idetartunk.

És ez mesésen hangzik. Azt mondom: „Ó, igen! Pontosan ezt akarom!” De ahhoz, hogy ez megtörténhessen, előbb még el kell engednünk pár dolgot. Egy látomással kell bírunk - egy látomással! - miszerint az élet könnyed, ami így is van.

Nem szabad bezuhannunk a tömegettudat nagyon nehéz és sűrű gravitációjába! És ez lényegében

könnyű, bár eleinte elég kellemetlen.

Köszöntök mindenkit, aki online néz minket! Tetszenek az ünnepek? Ugye milyen szeretnivaló az ünnepek szépsége? Kérem, hogy a kamera adjon egy pásztázó képet a színpadról! Ó, Linda, nyugodtan ott maradhatsz! A része vagy a természetes szépségnek. Igen.

LINDA: Ó, ma elnyerted a szívem! Ó! (némi taps)

ADAMUS: Ó, én imádom az ünnepeket! Mindig is imádtam őket! Ilyenkor hajlamos vagyok többet erre járni és nem csak a Shoudok alkalmával, hanem veletek is többet vagyok. Az ünnepek alkalmával hajlamos vagyok többet itt lenni, mert ilyenkor egy kicsit könnyedebbek vagytok. Az ünnepek egy olyan időszakot jelentenek - és már csak ez az egyetlen ilyen időszak maradt - amikor az emberek hisznek egy kis varázslatban. Hisznek abban, hogy valami különleges történik. Ilyenkor szomorú és lehangoló, könnyeket előcsalogató - karácsonyi filmeket néznek. De én szeretek ott üldögélni veletek, miközben az „Ez egy csodálatos Élet” - című filmet nézitek. Igen, igen. Te meg én, meg a pattogatott kukorica, meg a papírzsebkendő, a sálam és tengernyi könny. (kisebb nevetés)

Imádom az ünnepi időszakot, mert ez sokszor arra a múltra emlékeztet titeket, amikor a dolgok még sokkal varázslatosabbak voltak ezen a bolygón. És ezek nagy része bizony már eltűnt. Ez itt egy mentális korszak.

Kérlek, helyezd magad kényelembe....(mondja Lindának, hogy üljön vissza a székbe). És Sandra....tényleg minden alkalommal emlékeztetnem kell téged arra, hogy....(Adamus nevet) .....tejszínnel kérem a kávé és nem kecsketejjel. (kisebb nevetés)

Tehát ez az év végi időszak nagyon varázslatos. Ennek talán az az oka, hogy évközben nagyon keményen dolgoztatok, stresszeltetek, rengeteg kétségetek volt és rengeteg fárasztó órát töltötök olyan munka végzésével, amit még csak nem is élveztetek. Na és ott voltak a rokonok is, ugye? Mert ugye ennek már csak így kell lennie az ünnepek alkalmával. És mégis, ez egy rendkívül varázslatos időszaka az évnek, amikor végre egy kicsit leengeded a pajzsodat. A gyermekek és néhány felnőtt is hisz a Mikulásban. Hisztek abban, hogy varázslatos dolgok történnek. Hisztek a csodákban. A csodákban.

Ma korábban, belementem egy hajléktalan emberbe, aki ott ácsorgott az utcákon és volt nála egy kis kartonlap, amire az volt ráírva: „Csak egy csodára van szükségem.” Nem az volt a felirat, hogy „csak pénzre van szükségem”, ami az első lenne, hanem az, hogy „csak egy csodára van szükségem”. És tudjátok mi a helyzet? Csodák igenis történnek. A csodák nem egy anyagi forrásból vagy a Szellemtől érkeznek. A csodák mindössze olyan dolgok, amiket egyébként nem értesz. Nem érted, hogyan történt és ez nem is számít. Nem kell ismerned a részleteit annak, hogy valaki, vagy valami hogyan lépett be az életedbe - mert ez nem számít.

A csoda akkor következik be, amikor hajlandó vagy kilépni a régi korlátaid közül, amikor hajlandó vagy kilépni az elmédből, amikor hajlandó vagy kilépni a jellemedből, a személyiségedből, amivel annyira azonosítod magad. És hirtelen csodák kezdenek történni, mert sokkal elérhetőbb vagy az energiák számára, amik csak ott várnak rád, bizony, egyre csak rád várnak. Minden ott van.

Ezért mondom azt, hogy ez könnyű. A „kasama” fogalmat használom erre, amit páran „kismet” szónak fordítanak, aminek a jelentése a sors. De nem a hagyományos, lineáris sorsvonalat jelenti. A Kasama a lélek sorsa.

Nemrégiben beszéltünk erről a Keahak csoporttal. A sorsa... (Sandra meghozza a kávé) Papírpohárban hozod a kávé a parancsnokodnak?! Papír - műanyag pohárban?! Ugyan már! Ugyan már!

EDITH: Ó, testvér! Lépj már túl ezen! (nevetés)

ADAMUS: Nem! Edith, elmesélek neked egy történetet. Legyél szíves (mondja Sandrának) legalább kerámia csészébe hozni a kávé! De a kristálynak örülnék a legjobban! Na igen! El fogok mesélni neked egy történetet Edith. Amit részben már hallottál Cauldre-től a bevezető alatt! Ami egy nagyon is igaz történet.

A Níluson, a kikötőben álló hajó nem rezonált velem. Namost, ott ülhattünk volna mind a hetvenen a hajón és elviselhettük volna azt a sok zajt és eltűrhetjük volna az ezzel járó kellemetlenséget, de miért is?! Miért is?! És ez annyira egyszerű volt, hogy csak annyit mondtam: Mozduljon meg az a hajó! Ennyire egyszerű volt - Menjen arrébb a hajó!

Kávé kerámia csészében. Vagyok, Aki Vagyok. Bőséges Élet. Miért is ne?

Miért van az Edith - mivel te szóltál, azért most te kapod meg az energiáim löketét - szóval miért van ez Edith, hogy megelégszel a legjobbnál kevesebbel? Miért van ez? Szükségünk lesz itt a mikrofonra. És ne habozz itt nekem! Kérem a kávémat és a mikrofont! És állj készen a táblánál! Kérem a mikrofont! Igen. Kérlek, kérlek, ne szaladjatok ide mindannyian azért, hogy segítsek nekem!

LINDA: Isten őrizz!

ADAMUS: Edith - tehát miért elégszel meg bármi olyannal... gyere ide Edith, legyél szíves! Ül le ide mellém, ebbe a székbe!

LINDA: Óóóó! Óóóóó!

ADAMUS: Óóóó!

ADAMUS: Edith, a világhírű rocksztár! A Shaumbrák mind ismerik ma már az „Edith-faktort”. (nevetés)

LINDA: Óóóó!

ADAMUS: Foglalj helyet! Nem kell állnod. Foglalj helyet kérlek!

EDITH: Tényleg?

ADAMUS: Látod? Pont erről beszélek!

EDITH: Rendben! Rendben! Rendben! (leül Adamus székébe) Nem biztos, hogy fel is bírok majd állni belőle.

ADAMUS: A király trónja. Erre azt kérdezi: Tényleg?

Akkor Edith...

LINDA: Geoff-nek ez kinszenvedés!

ADAMUS: Edith, miért elégednél meg bármi kapcsán is a legjobbnál kevesebbel az életedben? Miért *elégedtél* meg a legjobbnál kevesebbel?

EDITH: Ez egy kitűnő kérdés.

ADAMUS: Tudom. Én kérdeztem.

EDITH: Bárcsak tudnám a választ!

ADAMUS: O-ó!

LINDA: Óóóóó! (a közönség morajlik)

ADAMUS: Óóóó! Tudom, de túl közel volt.

LINDA: Edith!

ADAMUS: A határán vagy....

Edith, pontosan tudod a választ és pont ez itt a probléma. Tudod a választ, de nem vagy hajlandó azt meglátni. Nincs látomásod. Vagy ha van is, akkor az Edith látomása.

LINDA: Ó!

ADAMUS: Vidd arrébb a hajót! (Adamus nevet) Engem nem érdekel. Engem nem érdekel és téged sem kellene, hogy érdekeljen. Miért jársz ide, ezekre az összejövedelekre hónapról hónapra?

EDITH: Mert imádom őket! Élvezem őket és hiszek bennük.

ADAMUS: Igen.

EDITH: Hiszek a megvilágosodásban, a tudatosságban.

ADAMUS: Jó.

EDITH: A teljes TudatTestben.

ADAMUS: Aha, meg az összes többiben.

EDITH: Igen.

ADAMUS: De ez mind ott kint van. Azt akarom, hogy legközelebb ez már benne legyen Edithben, amikor így beszélgetünk. Azt akarom, hogy ez meg legyen testesülve Edithben.

EDITH: Azt hittem, hogy már meg van.

LINDA: Óóó!

ADAMUS: Hát abban az Edithben, akivel az előbb beszéltem, biztosan nincs! Abban az Edithben biztosan nincs megtestesülve, aki megelégszik a legjobbnál kevesebbel saját magára és az életére vonatkozóan! És ez mindannyiótokra igaz! Mindannyiótokban ott él egy kis Edith! (Adamus nevet) Mindannyian a legjobbnál kevesebbet engedtek meg magatoknak. De miért?! Miért? Nos, erről fogunk ma beszélni. Ez egy tökéletes felvezetés.

A legjobbnál kevesebbet engedtek meg - legyen szó a pénzről, az egészségről, a kapcsolatokról, a gyerekekről - soroljam még a listát, vagy értitek a lényegét? Bármit, ami a legjobbnál kevesebb.

EDITH: Értem én, de bárcsak a birtokomban lenne a megoldás!

LINDA: Hm.

EDITH: Vagy azt akarod, hogy hazudjak neked?

ADAMUS: Nos...

LINDA: Én hazudnék!

ADAMUS: ...bizonyos értelemben....(nagy-nagy nevetés)

EDITH: Igazad van Linda.

ADAMUS: Ez itt most felveti a kérdést...nagyon jól a kezemre játszottál. Ez felveti a kérdést, hogy mi a hazugság? Edith, mi a hazugság? Azt mondod, hogy nem akarsz nekem hazudni. Szerintem pedig most is hazudsz nekem, sőt mi több, magadnak is hazudsz.

Amikor azt mondod, hogy nem tudod... sajnálom... amikor azt mondod, hogy nem tudod, akkor hazudsz. Hazudsz, amikor azt mondod, hogy nem akarsz hazudni nekem. Abban az értelemben hazudsz, hogy nem engedted meg magadnak, hogy az legyél, aki valójában vagy. Pedig ez annyira könnyű. Annyira könnyű, de valami mégis visszafog téged. És engedélyt adtál nekem arra, hogy brutális legyek veled, ha erre van szükség és, hogy szeretetteljes legyek veled, amikor arra van szükség. Engedélyt adtál nekem, hogy rámutassak arra, ahol vakfoltod van és ahol lezártad magad.

Engedélyt adtál nekem arra, hogy amikor ezt mondom magadnak és a közönségnek az egész világon - ha belenézel a kamerának abba a kis piros fénypontjába és az egész világ téged figyel - szóval engedélyt adtál nekem, hogy feltárjam ezt a hazugságot, a hazugság pedig az, hogy: „*Nem tudom.*” Mert igenis tudod. És ez lesz számodra a legnehezebb dolog, hogy ezen túllépj és ez lesz a leggyönyörűsebb dolog is és ez nagyon könnyű.

Tehát kérlek szépen kedvesem! Ennek az egésznek a lényege az értékesség dolog, de valójában ez egy látomás dolog. Látomás Edith számára. És a látomás az, hogy porcelán csészéből iszol kávé. Ez egy aprócska dolog Edith, mégis nagyon is érdemes. (Adamus kortyol egyet a kávéjából) Á! (nevetések) Ezt az érzéki kávé egyszerűen nem lehet egy papírcsészében átélni, csak porcelánban.

Ez arról szól, hogy „*Vidd arrébb a hajót!*” - és hogy nem számít. Parancsold meg, ahelyett, hogy aggódnál. Cauldre, Linda, meg a többiek, Lucia, mind aggódtak, amikor azt mondtam, hogy: Vigyétek arrébb a hajót! Engem nem érdekelnek a részletek. Rám nincsenek hatással. És nem fogok egy hosszas, lehangoló kétségbe belemeríteni a szerencsétlen legénységgel meg a hajóval kapcsolatosan, akiknek az a dolguk, hogy végezzék a munkájukat, teljesítsék a kapitány parancsát és ez a szabályokon belül van. Engem ez nem érdekel és titeket sem kellene, hogy érdekeljen. Titeket sem kellene, hogy érdekeljen.

Ez az év - a jövő év Edith - a realizáció éve. Annak az éve, amikor mindent egybehozol. És a kérdésem pedig az, amit Metatron már jó régen megkérdezett: Készen állsz?

EDITH: Készen állok...

ADAMUS: Akkor maradjunk ennyiben! Á, de ott volt a „de”, már majdnem meg is mutatkozott.

LINDA: Micsoda?!

ADAMUS: A szavaidban, ott volt a „de”.

Három kívánság

Edith, a kérdés. A Mikulás tényleg létezik és ezt te is tudod. De komolyan, a Mikulás létezik. Bármikor, amikor a tömeget hisz valamiben - mint például az ördögben, akkor az ördög nagyon is valóságos, mert elegendő ember hisz a létezésében. Egyszóval a hitükkel megteremtik. És ezt a tömeget csinálja, okozza. Ugyanígy, a Felemelkedett Mesterek is képesek nagyon könnyedén létrehozni, megteremtteni egy kollektív lelket. Tehát, ha elegendő ember hisz a Mikulásban, akkor a Mikulás valóban létezik.

EDITH: Igen.

ADAMUS: És testet is tud öltetni. És nem csak abban az értelemben beszélek erről, hogy ez valóságos, hogy elegendő ember hisz a létezésében, hanem arról beszélek, hogy a Mikulás ténylegesen testet is ölt. És a Mikulás vagy Téalapó csodái és varázslata a manókkal együtt megtörténik. Tényleg megtörténik.

Tehát Edith, mindezt tudva, kívánhatsz három dolgot a Mikulástól! Mit fogsz kérni? Mi az első kívánságod?

EDITH: Ahmyo élet.

ADAMUS: Ahmyo élet. Oké.

EDITH: Hatalmas és Pazar bőség és egészség.

ADAMUS: Jó.

EDITH: És hatalmas...

ADAMUS: Csak hármat kívánhatsz! Hármat. (Adamus nevet)

EDITH: Ó!

ADAMUS: Ne feszítsd túl a húrt a Mikulásnál!

EDITH: Ó! Akkor legyen a bölcsesség. Több bölcsességet szeretnék.

ADAMUS: A Mikulás nem idióta! El tud háromig számolni! (nevetés)

Na oké! Ahmyo élet. Hát, ezt nem tudja megadni neked. Ezt neked kell megadnod magadnak. Egyébként ez lényegében könnyebb is, mintha a Mikulás adná meg neked.

Pazar bőség - nos, ebben tud segíteni a Mikulás, mert ha egyszer megengeded, akkor az megállás nélkül, egyre csak jönni fog. És nem számít, hogy ezt a Mikulás, Jézus, vagy én vagy valaki más segíti, a lényeg az, hogy mi egyre csak el fogunk téged halmozni ezekkel az ajándékokkal. El fogunk halmozni téged ezekkel az energiákkal, egyfolytában csak hozzuk be őket. Segítünk behozni az energiákat, a pazar, fényűző bőségedet. Igen.

És ott van az egészség. Az egészség. Hát, ez leginkább rajtad múlik. A Mikulásnak erre nincs túl nagy befolyása. Ez nagyrészt rajtad áll.

EDITH: Azt hittem, minden rajtam múlik, mert Mester teremtők vagyunk.

ADAMUS: Azok is vagytok. Az vagy. De az energiákat gyakran másoktól hozod be. A tested, mondhatni a sajátod. Te hozod be azokat az energiákat. De az a sok többi dolog rajtad kívülről érkezik hozzád. A test egy rendkívül személyes dolog. És adok egy tippet. Ne dolgozz azon, hogy meggyógyítsd a testedet! Tényleg ne!

EDITH: Nem dolgozom rajta.

ADAMUS: Tudom.

EDITH: Mert már gyógyult.

ADAMUS: Gyógyult. Nos, igazából...túl fogunk lépni azon a fizikai testen, amit jelenleg ismertek. Bemegyünk a FényTestbe. Vagyis ezen mondhatni túllépünk. A FényTest nem foglalkozik a régi fizikai testtel. Nem fogjuk toldozgatni, foltozgatni, bekötözni azt a régi testet, amihez hozzászoktál. Szóval, jó! Köszönöm. És köszönöm, hogy elviselsz.

EDITH: Szeretlek és elvisellek.

ADAMUS: Köszönöm. Köszönöm. (nevetések)

És akkor most drága Linda...(a közönség tapsol)...Köszönöm.

Akkor folytassuk és kérlek menj oda a közönséghez! Három kívánságod van a Mikulástól! Mit fogsz kérni? Hármat kívánhatsz. Kérlek, állj fel! Igen.

RICKI: Az a három kívánságom...és próbálok nem ismételni azt, amit Edith mondott.

ADAMUS: Igen. Nem nehéz ez, hogy mindenki azt akarja ismételni, amit Edith mondott? (Adamus nevet)

RICKI: De igen.

ADAMUS: Idézzük Edithet. Igen.

RICKI: Hát...

ADAMUS: Három kívánság.

RICKI: Azt akarom, hogy a következő év varázslatos legyen...

ADAMUS: Oké.

RICKI: ...ahol bámulatos és csodálatos dolgok történnek.

ADAMUS: Mint például?

RICKI: Hogy tudjam ott belül, hogy én egy Felemelkedett Mester vagyok és pontosan ott vagyok, ahol lennem kell és pontosan azt teszem, amit tenni akarok.

ADAMUS: Jó.

RICKI: Meg akarom oldani a családi problémáimat. Szeretem a családomat, mégis néha úgy érzem, hogy túlságosan függök tőlük, vagy, hogy ők túlságosan függnék tőlem és jobban a saját énemnek kell lennem És azt is akarom - ami csak egy személyes emberi dolog - hogy a számomra tökéletes helyen éljek.

ADAMUS: Ez mit jelent?

RICKI: Azt jelenti, hogy próbáljuk eldönteni, hogy itt maradjunk-e, ahol jelenleg élünk, vagy pedig költözzünk el egy másik helyre.

ADAMUS: Jó. Oké. A Mikulás egy kicsikét be tud segíteni ezekben a dolgokban. Lényegében a költözésben és annak fizikai részében tud segíteni, mert tudod, a költözéssel is az a helyzet, hogy ha egyszer meghozod a döntésedet, akkor az eljön hozzád és ez a könnyebbik része - de a fizikai része nehéz lehet, de a Mikulásnak sok segítője van, akik mind segíthetnek ebben.

RICKI: Az jó lenne.

ADAMUS: Igen, igen. A megvilágosodás, a mesterlét - kizárólag rajtad múlik. A Mikulás ebben nem tud segíteni. Igazából és utálok rossz hírt mondani, de annak ellenére, hogy a Mikulás nagyon varázslatos, nem Felemelkedett Mester. (kisebb nevetések) Őt ez nem érdekli.

RICKI: Mivel mi teremtettük őt, így ennek van értelme.

ADAMUS: Igen. És nem csak „mi”, hanem a tömegtudat, az emberek és az összes többi. És ők nem hisznek a Felemelkedett Mesterekben. Jövőre sokkolni fogjuk őket. (Adamus nevet, de senki nem nevet vele) Pedig ez vicces volt.

RICKI: Aha.

LINDA: Ha-ha-ha!

ADAMUS: Nem hisznek ebben és mégis meg fog történni. Jó. Nagyon köszönöm.

LINDA: Még valakit?

ADAMUS: Naná! Én döntök. Három kívánság a Mikulásnak.

STEPHAN: Nos, ha lehetne három kívánságom, akkor az első az lenne, hogy legyen még három kívánságom, akkor, amikor csak akarom. (nevetés)

ADAMUS: Igazából A Mikulásnak van egy kis záradéka. Egy aprócska kikötése. Nem. Háromat kívánhatsz! És az első kívánság nem lehet az, hogy legyen még 20 kívánságod! A Mikulás nem hülye! Ha nem tudnád, rettenetesen elfoglalt! Nem, három kívánságod van. Számold meg őket!

STEPHAN: Oké. Ez az életem lehetősége. Oké.

ADAMUS: Igen és ennek nagyon egyszerű oka van. Ha végtelen kívánságaid teljesülését kérnéd, akkor soha nem tennél semmit ez ügyben. Azt mondanád: „*Itt van egy teli zsák telis-teli kívánságokkal és most akkor nem kell semmit sem tennem.*” De így most reflektorfényben vagy. Háromat kívánhatsz és nagyjából 42 másodperced maradt a kívánságaid kimondására, máskülönben nem kívánhatsz semmit. Ez ennyire egyszerű.

STEPHAN: Az első kívánságom az, hogy várok a zöld kártyával kapcsolatos döntésre. Tudni akarom, hogy ez....bármelyik nap megérkezhet a döntés és jó lenne, ha...

ADAMUS: Ó, ez már megtörtént. Oké.

STEPHAN: Ok. Jó,

ADAMUS: Ezzel már végeztünk.

STEPHAN: Király!

ADAMUS: Ezt már vedd elintéztnek! Hát nem nagyszerű?

STEPHAN: Imádom!

ADAMUS: Egy csettintésre. Nem én csináltam.

STEPHAN: Igen, mielőtt idejöttem.

ADAMUS: Én mindössze befolyást gyakoroltam rád, vagy felidéztem ezt a látomásodban. Akkor jó.

STEPHAN: A másik kívánságom pedig egy gyakorlati jellegű dolog lenne, mégpedig az, hogy el akarom adni az egyik cégemet....

ADAMUS: Jó. Jó.

STEPHAN: ...nagyon jó áron.

ADAMUS: Jó. Örülök, hogy ezt minősítetted. Jó. Hogy hasznod legyen belőle.

STEPHAN: Igen.

ADAMUS: Jó. Rendben. Vedd elintéztnek! El van intézve!

STEPHAN: Tökéletes.

ADAMUS: Igen.

STEPHAN: Mi legyen még?

ADAMUS: Mindjárt lejár az időd.

STEPHAN: Mindjárt lejár az időm. Oké.

ADAMUS: Bármit kérhetsz, csak igyekezz!

STEPHAN: Hm.....

ADAMUS: (olyan berregő hangot ad ki, mint egy ébresztőóra)

STEPHAN: Jövőre akarok egy nagy házat. Egy nagyon nagyot.

ADAMUS: Oké. Nagy ház. Nagy ház.

STEPHAN: Öt hálósobával.

ADAMUS: Öt hálósobával. Te lennél a tulajdonosa?

STEPHAN: Igen. Miért is ne?

ADAMUS: És más is lenne ott veled abban a nagy házban?

STEPHAN: Igen!

ADAMUS: Valaki más is élne ott veled?

STEPHAN: Igen.

ADAMUS: Egy rakás ember. Akár egy kommuna.

STEPHAN: Sok ember. Mint egy kommunában.

ADAMUS: Hát persze! És ott ücsörögnétek és közben a Kumbayát énekelnétek közösen! Á.....
(nevetés)...De ez a te házad.

STEPHAN: Igen.

ADAMUS: Igen. Jó. És ez azt jelenti, hogy bármikor kidobhatnád őket onnan, amikor csak akarod.

STEPHAN: Igen, nálam az irányítás.

ADAMUS: Akkor kezdjük így! Kezdjük azzal, hogy ez a te házad. És már most rögtön dobj ki onnan mindenki mást!

STEPHAN: Oké. Ez az én házam, ahova meghívhatok embereket és....

ADAMUS: Inkább ne! (Adamus nevet)

STEPHAN: Talán nem.

ADAMUS: Csak segíteni próbálok.

STEPHAN: Oké.

ADAMUS: Mert hajlamos vagy arra, hogy.....szükséged van a saját teredre.

STEPHAN: Ez igaz.

ADAMUS: Igen, igen. Én tudom, hogy ez igaz. Nem hazudnék. De egyébként is....

STEPHAN: És ebben az a jó, hogy ez az én házam és akkor azt tehetek, amit csak akarok.

ADAMUS: Igen, azt teheted, saját magaddal.

STEPHAN: Pontosan.

ADAMUS: Oké. Alkalmanként rendezhetsz egy-egy vacsora partit, de ne költözzön oda senki.

STEPHAN: Téged meghívlak.

ADAMUS: Köszönöm. Jó. És mi lesz a vacsora? Mit szolgálsz fel?

STEPHAN: Mit szolgálok fel? Hát marhahús filét szósszal és egy kis vörösborral.

ADAMUS: Aha.

STEPHAN: Utána pedig....

ADAMUS: Ez eddig egy nagyon unalmas vacsorának hangzik. (Adamus nevet)

STEPHAN: A részletekről majd később tájékoztatlak.

ADAMUS: Oké, remek. Jó kívánságok. És ezek ott vannak - már megtörténtek.

És most a következőt kérem tőled. Vegyél egy jó mély lélegzetet és testesítsd meg őket! És ezzel már vedd is elintézettnek! Az én dolgom ebben az volt, hogy kicsit sürgesselek, hogy kimondd ezeket a kívánságokat és eltűnődj azon, hogy vajon tényleg kérheted-e ezeket a dolgokat? Abszolút kérheted. Bármit kérhetsz, bármit választhatsz.

EDITH: Kivéve a papír tányérokat!

ADAMUS: Kivéve a papír tányérokat! (nevetés)

STEPHAN: Oké!

ADAMUS: Nem maradok vacsorára, amennyiben papír tányéron szolgálod fel az ételt!

A lényeg az, hogy ez már el van intézve, mert meg volt a látomásod róla! Kellett hozzá némi bökdösés, de már meg van! És ez ennyire könnyű! Ezek a fizikai jellegű dolgok - mint egy ház, vagy a céged eladása, zöld kártya - ezek nagyon könnyűek. Ezek tényleg ilyen Mikulás kívánságok. Úgy értem ő jó és te is jó vagy ebben, én pedig abban vagyok jó, hogy segítsem azt, hogy kimondd ezeket, ami aztán csak megtörténik.

Tehát inentől kezdve ne aggódj a részletek miatt! Ne aggódj azon, hogy ez hogyan valósul meg. Ne stresszelj miatta! És ne tervezz el semmit! Csak legyél a pillanatban! És amikor a folyamat elkezd beindulni, amikor a dolgok elkezdenek megtörténni, akkor legyél olyan, mint egy kegyelemteli Mester, aki egyre csak hagyja, hogy az energiák mozogjanak. Nem blokkolod ki őket! Nem tűnődsz azon, hogy a dolgok hogyan történtek meg. Semmin sem gondolkozol, még akkor sem, ha menet közben látszólag előfordul néhány botlás.

STEPHAN: Pontosan.

ADAMUS: És ha váratlanul felhív az ügyvéded és azt mondja neked: „*Van itt egy kis problémánk!*” - akkor veszel egy mély lélegzetet és azt gondold, vagy akár ki is mondd: „*Nem, neked van problémád. Nekem ugyan nincs. Ez már el van rendezve, most akkor már tegyél is róla, hogy úgy legyen!*”

STEPHAN: Az egész évem ilyen volt. Érdekes volt. Tudod: „*Hűha! Micsoda elbaszott egy év ez!*” De ha másképp kezded látni, akkor meg azt mondd: „*Nahát! Milyen varázslatos, hogy ez az egész milyen tökéletesen alakul!*”

ADAMUS: És mi a helyzet az „És-sel”. Ez az ÉS.

STEPHAN: Igen!

ADAMUS: Ez egy „elcseszett” év volt. Most már nem engedik meg nekem, hogy online káromkodjak. (Adamus nevet)

STEPHAN: A Mikulás betartja az ígérését. Nyugodtan káromkodhatsz!

ADAMUS: De ez egy kihívásokkal teli év volt és milyen káprázatos év volt!

STEPHAN: Igen.

ADAMUS: Igen, igen. És ha az ügyvéded felhív és azt mondja, hogy: „*Akadtt egy kis problémánk ezzel a zöld kártyával!*” Akkor csak veszel egy mély lélegzetet és azt mondd: „*ÉS?*”

STEPHAN: Oldd meg!

ADAMUS: „*Ez nem az én problémám.*” Igen, igen, csodálatos. Jó. Köszönöm.

STEPHAN: Köszönöm.

ADAMUS: Még két embert kérnék drága Linda!

LINDA: Még kettőt?

ADAMUS: Én itt most fontos dologra mutatok rá.

LINDA: Oké. Érzem.

ADAMUS: Igen. Három kívánság a Mikulásnak, aki nagyon is valóságos. Nagyon is valóságos. Három kívánság.

LINDA: (fut valakihez) Megyek. Megyek.

ADAMUS: Igen, igen. Három kívánság.

LARRY: Több pénz! Több pénz! Több pénz! (nevetés)

ADAMUS: Jó. Jó. Jó. Oké.

LARRY: Ennyi.

ADAMUS: És drága barátom, ez meg fog történni. Most...

LARRY: Jó.

ADAMUS: És most akkor, mihez fogsz vele kezdeni?

LARRY: Veszek egy rakás szart. (nevetés)

ADAMUS: Mielőtt még válaszolnál a kérdésre, emlékezz a történetre, amit elmeséltem - ami benne lesz az én átütő világsikerű arató bestseller könyvemben, aminek a címe: Egy Mester emlékiratai. Amikor a tanítvány a Mestertől kért kölcsön, majd egy év múlva leégve és kétszer annyi adóssággal jelent meg. Te is így fogsz járni, vagy pedig valamit másképpen fogsz....(megszólal egy mobiltelefon, Adamus szünetet tart és összeráncolja a szemöldökét)

LARRY: Kit érdekel?

ADAMUS: ...másképpen energetizálsz....(megint megszólal a telefon) El fogom venni! El fogom venni! (Adamus nevet)

LARRY: Valakinek bekapcsolva maradt a telefonja.

LINDA: Oda ne add neki! Megőrültél?! (nevetés) Oda ne add neki!

ADAMUS: Hívnom kell a Mikulást!

LINDA: (nevetve) Kapcsold ki a telefont és ülj rá!

ADAMUS: Mikulás, Sheema rossz kislány volt. Nem kapcsolta ki a telefonját, ami megcsörrent az én előadásom alatt! Tehát Mikulás, húzd ki a listádról!

Tehát, sok pénz, sok pénz, sok pénz. És mihez akarsz kezdeni vele?

LARRY: Elköltöm.

ADAMUS: ÉS?

LARRY: Elköltöm.

ADAMUS: És?

LARRY: Még többet elköltök!

ADAMUS: Igen és meddig? Amíg megint le nem égsz teljesen?

LARRY: Kapok majd még többet.

ADAMUS: Jó. Köszönöm.

LARRY: Szívesen.

ADAMUS: Köszönöm. Az ajkaimról az ajkaidra. Nos, mégsem egészen így, de.... (nevetés)

LINDA: Huhúúúúúúúúú!

ADAMUS: Jó. Jó. És remélhetőleg a múlt során téged is és még sokatokat sikerült jól felbosszantanom, annyira, hogy amikor hazamentetek, nagyon haragudtatok rám, annyira, hogy újra mozgásba tudtátok lendíteni az energiákat.

Még egy valakit kérnék!

LINDA: Oké.

ADAMUS: A Mikulás és a három kívánság. Mit fogsz kérni? Mi a kívánságod?

LINDA: Ó, várjál csak! Össze kell vegyítenünk! Egy férfi, egy nő, egy férfi, egy nő. (nevet)

SHEEMA: Ó!

ADAMUS: Miért? Számít ez még egyáltalán?

LINDA: Nem, ez csak egy játék.

ADAMUS: Oké.

SHEEMA: Én vagyok a rossz kislány.

ADAMUS: Mit szólnál inkább ahhoz, hogy megvilágosodott, nem megvilágosodott? Megvilágosodott, nem.....

LINDA: Óóóó!

ADAMUS: Óóó!!! (a közönség is mondja: Óóó!)

Folytasd, kérlek! Három kívánság.

SHEEMA: Nos, az első kívánságom az, hogy megvilágosodjak.

ADAMUS: Igen.

SHEEMA : De szerintem a Mikulás ebben nem tud nekem segíteni.

ADAMUS: Hát ebben nem.

SHEEMA: Akarok egy házat.

ADAMUS: Akarsz egy házat?

SHEEMA: Igen.

ADAMUS: Jó.

SHEEMA: Egy igazán szép házat,

ADAMUS: Igen, igen.

SHEEMA: Három-négy szobával,

ADAMUS: Oké. Talán össze is költözhetnél Stephannel.

SHEEMA: Neeem! (nevetnek) A saját házamat akarom.

ADAMUS: Köszönöm. És még mit kívánsz?

SHEEMA: Hm....

ADAMUS: Mert ez az első készen van. Oké. Mi van még?

SHEEMA: Nos, ez is személyes. Szeretném, ha a kreatív oldalam tényleg kirobbanna belőlem.

ADAMUS: És ez miért nem történt még meg?

SHEEMA: Hogy miért nem történt még meg?

ADAMUS: Igen - nos, helló!! (Adamus nevet) Visszhang, visszhang, visszhang. (nevetések) Miért nem?

SHEEMA: Mert...eddig nagyon lefoglalt az, hogy a megvilágosodásomon elmélkedjek.

ADAMUS: Ez a kettő nem egy és ugyanaz a dolog? (nevet) Nem ugyanaz a dolog? Úgy értem mind a kettőn csak elmélkedsz. (megint elneveti magát) És egyiket sem valósítod meg, egyiket sem realizálsz. De nem ugyanaz a helyzet mind a kettővel? A kreatív robbanásoddal és a ....

SHEEMA: Elkezdett előjönni.

ADAMUS: Elkezdett.

SHEEMA: Igen.

ADAMUS: Lassan, de biztosan?

SHEEMA: Félttem tőle.

ADAMUS: De miért? Attól kellene félned, ha nem rendelkezél vele.

SHEEMA: Nos, amikor először hallottam meg a hangomat úgy hét évvel ezelőtt, akkor az annyira hihetetlen volt, hogy megijesztett.

ADAMUS: Aha.

SHEEMA: És hét éve nem is énekeltem.

ADAMUS: És ugye tudod, hogy most mi következik?

SHEEMA: Nos, újra elkezdek énekelni.

ADAMUS: Igen, mégpedig most azonnal.

SHEEMA: Jaj, neeee!!! (nevetés) Neeeeem!! (taps) Ne, én csak...

ADAMUS: A Fehér Karácsonyt, ez az egyik kedvencem.

SHEEMA: Nem, nem, nem, nem!

ADAMUS: (elkezdi énekelni a White Christmas dalt)

SHEEMA: Én most tanulom....

ADAMUS: (énekel tovább és a közönség is vele énekel) Na gyerünk! Mi már mind énekelünk, most te következél.

SHEEMA: Utálom azt a dalt. (nevetés)

LINDA: Feliz Navizad!

ADAMUS: Akkor énekelj a Jingle Bells-t, vagy bármit!

SHEEMA: Oké, a következő a helyzet. Egész életemben a torkommal énekeltem...

ADAMUS: Ez elterelés!

SHEEMA: Nem, ez igaz!

ADAMUS: Terelés. Kérlek!

SHEEMA: Nem!

ADAMUS: 30 másodperced van.

SHEEMA: Azt sem tudom, hogyan hozzam elő igazán a valódi hangomat.

ADAMUS: Igen.

SHEEMA: De megígérem, hogy hamarosan elénekelek neked egy dalt.

ADAMUS: Na én ezt nem veszem be. A hamarosan az most van. Igen. Akarod a megvilágosodást?
(Sheema szünetet tart, a közönség pedig biztatja: Tedd meg!)

Tedd meg! (Adamus nevet) Gyerünk! Brutális a közönség: Tedd meg! Halljuk! Tedd meg! Halljuk!

SHEEMA: Nem!

ADAMUS: Én is énekeltem az előbb. Nem valami jól, de legalább énekeltem. (Sheema nevet)

EDITH: Megvilágosodott és nagyon kreatív. (még több nevetés)

LINDA: Edith, te lehetsz a következő! (még nagyobb nevetés)

ADAMUS: Látod Edith - próbálsz itt megmentő lenni!

Itt van ez a csodálatos lehetőség a mi Mikulás pillanatunkban, ahol a többiek egyetlen csettintésre realizálnak házakat, pénzt, eladott cégeket hatalmas profittal - egyetlen csettintésre - mert ez ennyire könnyű!

És akkor mire jó ez a habozás? Azt mondtad az előbb, hogy realizáltad a hangodat. Én meg azt mondom, hogy akkor engedd is ki! Azt mondtad, hogy kirobbanó kreativitást akarsz. Én nem hinném. Szerintem te csak elmélkedni akarsz ezen. Csak játszodozni akarsz vele. Szerintem te ezt nem is akarod. Elveszem a mikrofont. Vagy énekelsz vagy nincs semmi. (a közönség biztatja: Énekelj!)

SHEEMA: Feliz Navizad? (a közönség válasza: Igen!) Rendben, megpróbálom.

ADAMUS: Aztán majd egy ponton mi is csatlakozunk.

SHEEMA: Oké, de így...a torkomból fogok énekelni. Oké? Akkor....

ADAMUS: Pszt! Pszt! Pszt! Pszt! Pszt! Pszt! Pszt! Na, látjátok? Értitek már, hogy miről beszélek? Ó! Azt mondtam, hogy ez könnyű és azt is mondtam, hogy az élet jó és...

(belevág Adamus szavába azzal, hogy elkezd spanyolul énekelni egy dalt....amit Adamus mosolyogva hallgat)

Végre! (a közönség tapsol és valaki bekiabál, hogy: Bravó! - és megölelik egymást.) Köszönöm.

Szeretem, ahogy kijátsszuk a dolgokat. Igazából itt most demonstráljuk a dolgokat, ahelyett, hogy csak gondolkoznánk rajtuk, ahelyett, hogy csak beszéljünk róluk és tudom, hogy néha feszegetem Linda komfortzónáját és a tiéteket is, pedig ez ennyire egyszerű volt. Azt mondtad, hogy az egyik kívánságod az, hogy előtörjön belőled ez a kreatív megnyilvánulás, ez a kirobbanás és a megvilágosodás. De mégis, amikor erre alkalmat kaptál, akkor: „*Nos, még elmélkedjünk rajta egy kicsikét! Gondolkozzunk rajta! Beszéljünk róla!*”

Ez az!

Drága barátaim, a lényeg az Elkötelezettség. Kivétel nélkül mindannyian elköteleztétek magatokat erre az életre vonatkozóan, hogy EZ AZ AZ ÉLET! Semmi más. Semmi más. Még azelőtt elköteleztétek erre magatokat, mielőtt megszülettetek volna ebbe az életetekbe. Egy előző életben elköteleztétek erre magatokat. Két létidőtök között elköteleztétek erre magatokat. Amikor csecsemő voltál, ott volt benned ez az elkötelezettség - Ez Az, ez a mindent vagy semmit! - És ez a tűz, ami ott tombol a szívetekben és a lényetekben, ez hozott el titeket ide, ez volt az elkötelezettségetek arra, hogy Ez Az A Létidő - A Létidő - és arra köteleztétek el magatokat, hogy nem fogjátok ezt elpazarolni és nem fogjátok megengedni, hogy eltereljétek ettől magatokat. Az elkötelezettséged azt mondja, hogy EZ AZ - mindent vagy semmit - és ez mélyen beleivódott az ereitekbe. És nagyon is a részét képezte mindannak, amit megtettél ebben az életedben. Ez az egyetlen dolog.

És drága barátaim, a Mikulás vagy annak ellenére, Adamus vagy annak ellenére - ez akkor is itt van. Ez elvégeztetett. Már semmin sem kell dolgoznotok. Semmit sem kell már tanulnotok. EZ itt a realizáció ideje, ahol is felismered azt, ami már van.

A Keahak csoporttal a Kasama fogalmat használtam erre nemrégiben. És meg fogjuk tapasztalni ezt mindannyian, sok különböző módon. Ez az, ami már készen van, ami már ott van. Legyen szó akár

a megvilágosodásról, akár egy kis plusz pénzről a zsebedben, akár az egészségedről vagy a FényTestedről, vagy bármiről - ez már készen van. Keresztüljött egy látomáson, egy vágyon. És ez itt van. Nem valahol odakint van. Ennek a dalnak nem kellett kint maradnia valahol a jövőben. A kreativitás vad megnyilvánulásának, vagy a bőségnek, vagy a tudásnak vagy az egyszerűségnek nem kell odakint lennie valahol a messzeségben. Semmi sincs, amire törekedned kellene. Ez itt van. A Kasama a lélek sorsa.

Tudom, hogy sokszor kijelentettem, hogy nem létezik sors. Hogy nem létezik végzet. Lineáris értelemben ez tényleg nem létezik. Nincs ott kint semmi. Nincs egy magasabb kéz, aki vezeti az életedet és megtörtétté teszi a dolgokat. Nincsenek angyali tanácsok, vagy földönkívüli lények, vagy a föld belsejében élő lények, sőt, még kormány emberek sincsenek, akik manipulálnák az életedet. Nem létezik egy külső sors, ugyanakkor létezik a lélek sorsa. És ez az, ami már ott van benned Edith. Már készen van.

A pénz - a pénz csak a jéghegy csúcsa - de a lényeg a realizáció. A ráébredés.

Az elmúlt öt évben hatékony munkát végeztem, á, mindannyian végeztünk abban, hogy eltávolítsuk, kihajigáljuk, elengedjük, félretoljuk azokat, akikben nincs ott ez az elkötelezettség. Mert a Bíbor Körben nincs helye olyanoknak, akik nem kötelezték el magukat teljes mértékben a megvilágosodásnak. Ez nem egy szórakoztató mutatvány show! Ez nem a szórakozásról szól. Nos, szórakoztató, de... (nevetések) De több ez a szórakoztatásnál. Ez nem csak egy újabb elterelés. Ez az! Ez Az!

Ahogy már elmondtam Cauldre-nek és egy pár Shaumbrának, ez az az év, ez az az időszak, amikor a kukoricák elkezdnek kipattogni. Eddig a melegítés zajlott. Tudjátok hogy van ez, amikor a kukoricát beteszitek az edénybe és a kukorica szemek elkezdnek felmelegedni, ti pedig azon tűnődtek, hogy mikor kezdenek már kipattogni végre. Különösen akkor, ha éhesek vagytok, késő este van, megy a film, amit néztek és csak azt akarjátok, hogy azok a kukorica szemek elkezdjenek végre kirobbanni egy kreatív orgazmussal. És...

SART: Igen! (nevetés és mások is bekiabálnak)

ADAMUS: De én ezt mondom és a mai ülésünket is azzal kezdtem, hogy azt mondtam, hogy ez tényleg nagyon könnyű. És ti mind azt mondtátok: „*Igen! Igen! Ez könnyű!*” De amikor rád kerül a sor, amikor az ott van előtted, készen állva arra, hogy ráeszmélj, akkor elkezded sorolni a kifogásaidat, jössz a sok „de”-vel, meg azzal, hogy „várjunk még”, vagy hogy „nem tudom”, vagy bármivel.

Drága barátaim, a Mikulás nagyon is valóságos. Azt is mondhatnánk, hogy a Mikulás ott van bennetek. Ti segítettetek megteremteni azokkal a gyönyörűséges gyermeki, gyerekkori Mikulásba vetett hiedelmeitekkel.

És ez itt van és mi ezt fel fogjuk ismerni, rá fogunk erre ébredni. Nem akarok több kifogást, több „de”-t hallani tőletek! Az összes eszköz itt van ehhez, most már csak engedd meg magadnak, hogy berobbanj abba, aki vagy! Ó, igen! Egy csodálatos belerobbanás az Énbe!

Mindjárt visszatérünk erre, hogy beszélgessünk még erről egy kicsit! De előtte el szeretném mesélni nektek a Mester Emlékiratai című könyvem első kötetének utolsó történetét.

LINDA: Á! Első kötet.

ADAMUS: Első kötet, igen.

LINDA: Óóó!!!

ADAMUS: A Mester emlékiratai. És kérlek ne hívjátok ezt az én könyvemnek, mert ez a mi könyvünk. Ezek a rövid kis történetek jól demonstrálnak nagyon egyszerű lényegi pontokat.

Az emberek meg fogják ezeket érteni? Egy kevesen. Talán nem is annyira kevesen. Meg fogja ez változtatni a világot? Engem ez nem érdekel. Nem számít. Szeretek történeteket kreálni. Nagyon szeretem ezeket a rövid összegzéseket. Miközben elmesélem a történetet, sokszor azon tűnődök, hogy vajon most rólad mesélem-e ezt a történetet. Na igen. Néha a te nevedet használom, máskor pedig azon elmélgedsz, hogy talán a csak a nevet változtattam meg. Ezek a mi történeteink.

De mielőtt tovább mennénk, szeretném elmesélni az Egy Mester Emlékiratai első kötetének utolsó történetét.

És különben Cauldre néha aggódik, Linda meg sokkal többet aggódik és azt mondják nekem: „*Adamus, ez egy elég merész állítás, hogy azt mondd, hogy ez egy átütő sikerű bestseller lesz!*” De nem! Mert részemről ez nem egy kívánság. Én nem próbálok pozitív gondolatokat rávetíteni erre, (köp egyet) mert az különben sem működik. Mi ezt felismerjük, realizáljuk. Sajnálom. Az nem működik valami jól. Nem próbálok azt tündérporral behinteni. És nekem ezt egyszerű kijelentem, mert én ezt látom. Már ott van. Én ezt tudom. Az már ott van. Már ki van adva. Már futótűzként elterjedt az egész világon. Már le lett fordítva sok nyelvre és a kiadók ott sorakoznak az ajtó előtt könyörögve Lindának a szerződésért és ő persze ellenáll egészen addig, amíg abszolút meg nem kapja azt, amit akar érte.

Ez nem az ábrándozó gondolkodásról szól és ez az óriási különbség. Ez a különbség itt, mert sokan csak ábrándoztok a dolgokról az életekben. „*Remélem ott van. Majd pozitív gondolatokat gondolok arról és ábrándozom róla*” - de ez nem működik. Ez nem túl hatékony. Egyszerűen csak tudd, hogy az ott van. Én előre látom és akkor az úgy is lesz.

Ez egy csodálatos módja a valóságod megformálásának. Már előre látom, ezért ez ott van. Ezért bármilyen irányt vesznek is a dolgok, az nem számít. Az életedben a dolgok talán nem annyira jó irányt vettek. De ez nem számít. Csak legyen meg a látomásod és ez mindent megváltoztat.

Bizonyos értelemben ez egy játék az idővel és az időtlenséggel. Ó, milyen csodás beszélgetést folytattunk az időről Egyiptomban. Micsoda szépséges élmények történtek, amikor megélésre került az időtlenség azáltal, hogy kiszálltak az idő megszorításainak a tudatosságából és felismerték, hogy ez már meg van, készen áll. Nem a jövőben, nem 20 év múlva, hanem itt és most. Mert ez az, ami megváltoztat mindent. Megváltoztatja a múltat. Megváltoztat mindent. Mindent.

A legnagyobb pillanatom az lesz, amikor egy páran kipattogtok és tényleg megnyíltok...és azért használom erre a pattogatott kukorica hasonlatot, mert sokan a lassú sütést akarjátok. Betelezitek a sütőbe és hagyjátok, hogy az legalább hat órán keresztül főjön, mire lassan készen lesz. A pattogatott kukoricánál pedig tényleg jól felmelegítitek a szemeket, amik aztán egyszerre csak bumm! - elkezdenek kirobbanni. De ezzé a fantasztikus, ízletes, ropogós, finom dologgá robbannak, amik vagytok. (valaki azt mondja: Ó!)

Igen: Ó! (Adamus nevet) Szóval drága barátaim, Egyiptomban csodálatos időn túli élményekben volt részünk. És a legnagyobb pillanatom az lesz, amikor egyikőtök odajön hozzám, de nem azokkal a makyós szavakkal, hanem a valódi tudásával és azt mondja nekem: „*Végre megértettem, hogy mit mondtál a múlttól. Végre megértettem és nem csak intellektuális módon, hanem megértettem azt, amikor azt mondtad, hogy a múlt egyáltalán nem is az volt, amit gondoltam róla, nem az volt, amire emlékeztem.*” Amikor valamelyikőtök azt mondja nekem: „*Tudod, azt hittem, hogy nagyon rossz gyerekkorom volt és rossz szüleim voltak és rossz dolgokat tettem és rossz döntéseket hoztam és rosszul alakult az életem.*” És ekkor hirtelen rádöbbsz, hogy ez nem is úgy volt, mint ahogy emlékeztél rá. Hirtelen rádöbbsz, hogy ez még mindig történik és hogy ez nem rossz, sőt, azt is mondhatod egy gyönyörűséges módon, hogy ez az egész valójában soha meg sem történt.

Amikor az egyikőtök odajön hozzám és azt mondja: „*Megértettem, hogy mit értettél a múlt alatt. Végre felfogtam.*” Ó! Ez az én egyik meghatározó pillanatom! De addig is, menjünk bele a

történetünkbe!

A történet

Vegyünk egy mély lélegzetet, miközben átváltunk a Mester Emlékiratai utolsó történetére.

Harold szerette ezt az év végi ünnepi időszakot. Annyira szerette, hogy úgy döntött, hogy ő végzi el az utolsó díszítési munkálatot a spirituális iskola hatalmas csarnokában felállított óriási karácsonyfájának a tetején. A többiek előtt ért oda kora reggel, még mielőtt azok felébredtek volna. Úgy döntött, hogy ő teszi fel az óriási, hét méter magas fa tetejére a csúcspdísz. Hatalmas fa volt.

Előhozott egy jókora létrát. Előszedte az összes dísz és dekorációt és mindet kipakolta maga köré, hogy könnyen elérhesse őket. És elkezdett felmászni a létrán, miközben a kezében fogta a csúcspdísz, ami egy gyönyörű angyal volt, egy kristály angyal, amit a fa tetejére kívánt felhelyezni. És ahogy ezeket az utolsó simításokat végezte a fa tetején, meghallotta, hogy kinyílik a nagy csarnok ajtaja, megfordult, hogy megnézze ki jött és látta, hogy a Mester nyitott be az ajtón. A Mester.

És ebben a pillanatban, a fa díszítésének végső simítása közben, abban a kora reggeli pillanatban, amikor hátrafordult és meglátta a Mestert, nos, sejtethetek, hogy mi történt szegény Harolddal. Elveszítette az egyensúlyát és lezuhant a létráról és a padlóra esett, pont rá a dobozra, amiben a díszek voltak. És közben eltörte a karját, továbbá két bordáját és megvágta az arcát az egyik üveg díszsel, majd elájult.

LINDA: Jaaajj!

ADAMUS: A Mester ott állt a terem végében és egy kicsit sem érezte rosszul magát a Harolddal történetek miatt, mert megértette, hogy ez tökéletes volt Harold számára.

A Mester odament Harold ájult testéhez, aki még mindig a kezében szorongatta azt a kristály vagy üveg angyalt, amit a fa tetejére szeretett volna feltenni, de az mostanra már darabokra tört és egyes részei Harold arcába fúródtak. Ránézett és látta, hogy az arcából kiment a vér. Vett egy mély lélegzetet, majd a zsebéből előhúzta az Apple iPhone 6 telefonját - egy két részletet módosítottunk a történetünkben, egy kis termékcsere történt (nevetés) - tehát elővette az Apple iPhone 6 telefonját és hívta a mentőket. Ez eddig egy édes történet.

Ezután a Mester a kórházban találja magát szegény Harold ágya mellett, akinek a karját addigra már begipszelték és óriási fájdalmai voltak a törött bordái miatt, továbbá egy jókora kötés borította a fejét, ami elfedte azt a sok öltést, amivel tele volt a feje. És ekkor Harold, a tanítvány hirtelen magához tért, ahogy a Mester belépett a kórterembe és a Mester azt kérdezte tőle: *„Drága Harold, mondd, mire gondoltál abban a pillanatban? Mi járt az elmédben abban a pillanatban, amikor leestél a létráról? Mi járt a fejedben? Mire gondoltál?”*

Harold elgondolkozott egy pillanatra, visszaemlékezett az incidensre és azt felelte: *„Hát, Mester, két fő dolog járt az eszemben. Az első az volt, hogy túl fogom-e élni? Mert elég magasról zuhantam le. És sok doboz volt a földön alattam. Túl fogom-e élni? Nem vagyok már olyan fiatal. És ez egy nagy esésnek látszott. Túl fogom-e élni?”* A Mester erre azt felelte: *„Igen. És mi volt a másik dolog?”* Harold ezt válaszolta: *„Tudod, egyedül voltam a teremben és a fa díszítésének a végső munkálatait akartam elvégezni. És azt gondoltam magamban, hogy jó életem van. Két gyönyörű gyermekem van. Kedves feleségem van. Már jó ideje házasok vagyunk és van egy szép házunk. De az ötlött fel bennem közben, hogy mi az, amit valójában tettem? Az elmúlt öt évben a te spirituális közösséghez tartozom Mester, de mi az, amit valójában tettem? Elterelem magam? Tanultam egyáltalán bármit is? Vagy csak pörgetem a mókuskereket? És ezzel csak elterelem magam attól az élettől, amit máskülönben unalmasnak tartanék? Hát, ezen gondolkodtam.”*

A Mester így szólt: „*Tökéletes. Abszolút tökéletes. Tudod, amikor ilyen dolgok történnek*” - mondta Haroldnak - amikor lezuhansz, amikor balesetet szenvedsz, amikor ilyen dolgok történnek, akkor mindig menj vissza oda, hogy mi is járt a fejedben a baleset pillanatában, mert ez volt az, ami létrehozta ezt a helyzetet.

Éppen a karácsonyfát díszítetted és közben a saját fejlődésedről gondolkoztál, azon, hogy vajon tényleg jó munkát végeztél-e a saját spirituális keresésed során. Harold, a saját elkötelezettséged járt éppen a fejedben és az, hogy vajon igaz vagy-e önmagadhoz. És akkor egyszeriben csak minden elvesztette az egyensúlyát. És ez nem azért történt, mert én besétáltam a terembe, nem azért billentél ki az egyensúlyodból. Én azért sétáltam be, mert elveszítetted az egyensúlyodat. Én szolgáltam a tökéletes eltereléssel számodra, tökéletes oka voltam annak, hogy megfordulj a létrán, elveszítsd az egyensúlyodat és a padlóra zuhanj. És miközben ez mind történt, ez sok dolgot tett. Azt okozta számodra, hogy elgondolkodj azon, hogy te igazán élsz? Hogy tényleg életben vagy? Most itt fekszel ezen a kórházi ágyon és valószínűleg hálás vagy azért, hogy nem esett nagyobb bajod. De ez nem hosszas állapot. Nagyon hamar fel fogsz gyógyulni. De közben át kellett nézned, szemügyre kellett venned az életedet.

Az emberek egy bizonyos értelemben véve érdekesek. Nagyon érdekesek, mert mindennél jobban azt akarják, hogy élettelinek, elevennek érezzék magukat, de nem mindig tudják ennek a módját. Az emberek fura, különös dolgokat tesznek azért, hogy élőnek érezzék magukat. Mint Harold is, aki lezuhant a létra tetejéről. Azt gondolhatnátok, hogy ez valami égi, intő jel volt. De nem az volt. Ez mindössze arra szolgált, hogy élőnek, elevennek érezd magad. A halál közelsége miatt elkezdted élőnek, elevennek érezni magad. A fájdalom, amit most is érzel, ez arra emlékeztet téged, hogy életben vagy. A fájdalom ilyen mókás dolog. Miközben a fájdalom nagyon fájdalmas és nagyon nehéz, mégis arra emlékeztet téged, hogy élsz - egy meglehetősen fura módon.

Miért van az, hogy az emberek néha ilyen alattomos és fájdalmas dolgokat művelnek csak azért, hogy ettől élőnek érezhessék magukat? Miért van az, hogy az emberek örült és ijesztő sebességgel száguldoznak az autópályán, csak hogy átérezzék azt, hogy élnek? Miért van az, hogy az emberek olyan hangosan hallgatják a zenét, ami szinte már teljességgel elviselhetetlen a fülük számára? Mindaz a zaj, az a rezgés, az a külső erő és energia, ami keresztülhatol a fülükön, elpusztítja az agyukat - és ettől érzik életben, élőnek magukat.

Miért van az, hogy az emberek veszekednek azokkal az emberekkel, akiket állítólag szeretnek? Mert ettől érzik életben, élőnek magukat. Igen Harold, még a veszekedések és viták is arra szolgálnak, hogy ettől érezd magad élőnek. Mert így ez valamit beindít az egyébként unalmas életedben, ami egy olyan élet, ahol az ember azon tűnődik, hogy vajon tényleg életben van-e, hogy vajon tényleg értékes-e, hogy vajon tényleg csinál-e valami értékeset.

Miért van az, hogy az emberek szélsőséges játékokat játszanak? Miért van az, hogy az emberek szándékosan megvágják magukat? Miért van az, hogy az emberek szélsőséges mértékben szednek gyógyszereket, isznak vagy drogoznak? Harold? Azért, mert ettől érzik életben magukat.

Egyértelműen vannak sokkal jobb módjai is annak, hogy az ember életben érezze magát, de ezt nagyon kevesen ismerik fel. Ezért aztán ezekhez a külső kihívásokhoz folyamodnak. Szélsőséges dolgokat tesznek, csak, hogy élőnek érezhessék magukat, mert nincs annál rosszabb, semmi sem rosszabb annál, mint amikor valaki halottnak, zsibbadtnak, tompának, értéktelennek érzi magát annak ellenére, hogy még van fizikai teste.

Ezért aztán nagyon, de nagyon furcsa dolgokat tesznek. Te leestél a létráról Harold, amivel megválaszoltad azt a kérdést magadnak, amit a létra tetején tettél fel magadnak. Teszel-e valami jelentőséggel bírót az életedben? Tényleg élsz?

És a valódi kérdés Harold az, hogy megengeded magadnak, hogy érezz? Megengeded magadnak, hogy érezd az életet? Vagy pedig lezárod azt? Kompromisszumot kötsz? Mindig más emberek

igényeit elégíted ki, megfelelsz nekik? Mindig másoknak adsz először? Mert így soha nem fogod tudni élőnek érezni magad. Nem. Sőt, amikor ezt teszed, amikor mindig magad elé helyezed a többiek, akkor napról-napra, fokról-fokra egyre inkább halottnak érzed magad, mert a többiek elveszik az energiádat és te megengeded ezt nekik.

Amikor lezuhantál a létráról és óriási fájdalom tört rád, majd elájultál a fájdalom miatt, akkor ettől a fájdalomtól éreztél azt, hogy élsz, hogy életben vagy. Hát nem különös?

Harold, öt éve ismerlek téged. Mindig jó tanítvány voltál. De Harold, te megkérdőjelezed, kétségbe vonod magad. Visszafogod magad. Még mindig úgy érzed, hogy az a fontos, hogy megtegyél mindent mindenki másnak, hogy mindenki más boldog legyen. Még mindig korlátozod magad. Még mindig szégyent érzel, ha arra gondolsz, hogy több legyen az életedben.

Ezért Harold, egy bizonyos értelemben lassan, lassacskán megöled magad napról napra. És azt mondogatod magadnak, hogy jó apa vagy. Hogy jó állásod van. Hogy nincsenek számláid, pedig te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy igazából nem érzed azt, hogy élnél.

És akkor Haroldból kitört a zokogás, mert pontosan tudta, hogy miről beszélt neki a Mester és ez a sírás nagyon jólesett neki. És a Mester nem próbált tanácsokat adni Haroldnak, nem próbálta őt vállon vagy fejen veregetni és azt mondani, hogy minden rendben lesz, mert tudta, hogy a sírásnak ez a pillanata arról szólt, hogy újra élőnek érezte magát. Tudta, hogy ezek a könnyek és ezek az érzelmek az elengedést jelentik és így végre megnyílt a lelke előtt.

És ebben a pillanatban kinyílt az ajtó és csapat karácsonyi önkéntes énekes elkezdett énekelni egy szépséges karácsonyi éneket és a Mester így szólt: „*Hallod Harold? Az angyalok énekelnek.*” És Harold nyögni és sóhajtozni kezdett, de nem a fájdalomtól, hanem a Mester rettenetesen rossz humorától.

És ezzel véget ért a Mester Memoárja. (Adamus nevet, a közönség pedig tapsol)

És ez a lényeg drága Shaumbra. Életben lenni. Élni.

Élni vagy túlélni

Hosszú utat tettünk meg együtt és mondhatni, ez egyre intenzívebbé válik és ez jó, mert egyre inkább élettelinek fogjátok érezni magatokat. Hosszú utat tettünk meg együtt és már nincs helye annak az életedben, hogy csak túlélj, hogy csak megélj. Nincs már ennek helye.

Itt tényleg az a kérdés, hogy túlélsz vagy igazán Élsz. Ez itt a kérdés - túlélni, vagy Élni?

Nincs többé középfordje. Nincs többé visszafogottság. Ezzel kapcsolatosan nagy lesz az empátiám a jövő évben. Ennek lényegében semmi köze magához az évhez, de ez egy jó időszak. Imádom az ünnepeket! Ilyenkor ünnepelünk, kicsit megpihenünk és felkészülünk a következő körre. De a következő kör már nem a túlélésről fog szólni.

A túlélés nem valami szórakoztató, ugye? Nem, nem az. Nem azért jöttél ide, hogy túlélj és ez része a konfliktusnak. Ettől vagy másmilyen, mint a többiek. Ezért gondolod időnként azt, hogy furcsa vagy és hogy más vagy, meg ilyeneket. Ez így is van és ez azért van, mert nem fogod tolerálni a túlélő életet. Nagyot fogsz zuhanni egy nagyon magas metaforikus létra tetejéről, amennyiben megmaradsz a túlélésnél ezek után.

Nem fogod ezt megengedni magadnak. Harold lezuhant arról a létráról. De nem a Mester tette ezt vele. A Mester csak pontosan a tökéletes időpontban sétált be az ajtón, hiszen ez szinkronicitás volt. De nem a Mester tette ezt vele, nem miatta zuhant le a létráról. Hanem Harold volt az, aki tudta, hogy csak túlélésben van, érezte ezt az emésztő tudást magában arról, hogy van ennél több, de azt is érezte, hogy ezt elnyomja magában. Jó apa akart lenni, jó férj akart lenni, jó tanítvány akart lenni,

mindenben jó akart lenni és ez többé már nem működött. Csak túlélésben volt. Nem Élt igazán.

Azt mondjátok, hogy azt akarjátok, hogy kirobbanjon belőletek a kreativitásotok. A megvilágosodást akarjátok, ami valójában mindössze csak ráeszmélés kérdése. Azt akarjátok, hogy ez megtörténjen és én azzal kezdtem a mai megbeszélésünket, hogy ez könnyű, tényleg könnyű, ha nem állod el a saját utadat és nem gyártasz kifogásokat. És ha a mikrofont megkapod, akkor a szívedből énekelsz és ezt metaforaként értem. Azt értem alatta, hogy amikor az élet eljön hozzád, akkor magadhoz öleled. Parancsolsz. Táncra perdülsz vele. Élőnek érzed magad vele.

Egy lélekkel bíró létező számára a létező legnagyobb dolog az, amikor megismeri az Én Vagyok-ot és ez egyben azt jelenti, hogy élettelinek, élőnek érzi magát. Eljöttek ide, erre a bolygóra és testet öltöttek a biológiában. Ez mondhatni idegen, de mára már hozzászoktatok ehhez. Idejöttek, hogy élőnek éreztétek magatokat. Nincs ennek jobb módja, mint az, hogy van öt emberi érzékszerved, egy fizikai tested, amin keresztül képes vagy megtapasztalni a fájdalmat. Benne lenni egy lineáris valóságban annak összes szűkösségével lényegében segít abban, hogy élőnek, elevennek érezd magad. De egy bizonyos ponton beleragadsz a rutinokba és a kitaposott keréknyomba, a tömegtudatba, a saját dogmádba, a saját mocskodba - energetikai mocskodba - és megállsz. Kompromisszumokat kötsz. Visszafogod magad. Azt mondod nekem, hogy majd valamikor a jövőben énekelni fogsz. Azt mondod nekem, hogy készen állsz arra a dologra, legyen szó bármiről is, de közben csak várakozol. Mire? Hát, csak várakozol.

És közben pedig...és ez engem nem izgat, mert ez már egyébként is megtörtént. Látom ezt, amikor rád nézek Pete, vagy amikor bármelyikötökre nézek. Ez már megtörtént. A realizáció, a Mesterlét, a megvilágosodás - már megtörtént. Tehát én nem aggódom emiatt. Az egyetlen dolog, amit fájdalmasnak tartok az az, amikor csak túlélésben vagy, amikor nem Élsz igazán. Az egyetlen dolog, amit nehéznek találok az, amikor rád nézek és látom, hogy ez már ott van és tudom, hogy te ezt talán félsz felismerni. Félreteszed. Azt akarod, hogy a melletted lévő kukoricaszem pattogjon ki először, csak hogy így megbizonyosodj arról, hogy nem tűnik el azonnal, ahogy kipattogott. (Adamus nevet)

De barátaim, nem várhatunk tovább. Nem várhatunk. Szerintem ti sem akartok tovább várni, de mégis ez történik. Mégis itt van ez a habozás. De nem várhatunk tovább.

Már korábban is elmondtam, hogy a megvilágosodás, a felismerés az a dolog, amit még az életnél is jobban akartok. Ha a fejedet a víz alá dugnám és lezárnám a kukorica pattogtató edény fedelét, akkor is jobban akarnátok, mint magát az életet, de mégis itt van ez a habozás, ez a visszafogottság.

Tehát elérkezik egy pont, amikor csak túlélésben vagytok. És van egy részed, aki ezt tudja és ez le fog téged lökni arról a létráról. Nem én fogom ezt tenni. És ez nem valamiféle összeesküvés dolog, hanem a saját éned lesz az, aki lelök majd téged arról a létráról, hogy élőnek érezhesd magad. És ez egy csodálatos dolog a halál közeli élményekkel! Ó! Azok bámulatosak! Félelmetesek! És nem is mindig csak halál közeli. Néha valódi halál tapasztalások. (Adamus nevet) És ez az elképesztő dolog, mert ez lehetne másképpen is. De ez az, amitől hirtelen élőnek érzed magad.

De nekünk nincs szükségünk arra a nyomvonalra! Sőt, én ezt egyáltalán nem javasolnám! Nincs szükségünk egy nagy autóbaleset nyomvonalra, ahogy ez benne van néhányatok energiájában, ahogy a rák nyomvonalra sincs szükség. Na, ez elég hátborzongató. Igen. Még csak beszélünk sem kellene róla, igaz? De, beszéljünk csak róla, mert ez a sikító frászt hozza rátok és ennek így is kell lennie.

Az orvos elmondja a hírt - *Rákja van* - Hm. Te jó ég! És ekkor hirtelen elkezded értékelni és nagyrebecsülni az életet, igaz? Hirtelen már nem csak a túléléseben vagy. Olyan, mintha ekkor azt mondanád: „*Élnem kell. Mindazt meg kell tennem, amit bárcsak megtettem volna korábban!*”

És akkor hozzám jössz. Ez a vicces rész. Mert olyankor meg hozzám jössz és azt mondod: „*Hát*

Adamus, tudod, most kaptam meg a hírt. És nem hangzik valami jól. Tudnál tenni valamit?” Én pedig erre azt felelem: *„Nem. Beszélj a Mikulással ez ügyben! Talán ő tud neked segíteni.”* (nevetés) Nem túl jó. Nem túl jó,

De ez nagyszerű. És a... (ránéz Lindára)

LINDA: Hallgatlak.

ADAMUS: És a jó része pedig az, hogy amikor megkapod a hírt, akkor bepánikolsz és azon kezdesz tűnődni, hogy van-e valami varázsszer erre odakint a külvilágban. Nincs. És akkor elkezdesz elmélkedni az életen. Á! És akkor hozzám jössz és nagyszerű beszélgetéseket folytatunk - és tudod, hogy ki vagy - először nekiállsz velem alkudozni. De ez ugye nem működik. Akkor meg azt mondod: *„Tudod, bárcsak...”* és töltsd ki az üres részt. Bárcsak megengedtem volna. Bárcsak ne halogattam volna a saját megvilágosodásomat, a saját ráébredésemet! Bárcsak kicsit bátrabb lettem volna! Bárcsak ne kötöttem volna annyi kompromisszumot! Bárcsak akkoriban is ilyen tisztán láttam volna, mint most! Ó, mert van látomásom! Azzal, hogy a halál közelébe kerültem és itt van ez a sok fájdalom meg minden, ami zajlik, ez a sok megpróbáltatás, ó, bárcsak hamarabb itt lett volna ez a látomás!

Drága barátaim, akkor hozzátok elő most ezt a látomást! Sokkal könnyebb.

A mai összejövetelünket azzal kezdtem, hogy ez tényleg nagyon könnyű, hacsak nem állod el a saját utadat. Akkor legyen meg ez a látomás most!

És a látomás alatt nem azt értem, hogy látod azt a szemeddel. A látomás a tudatosság. Ezt jelenti a látomás. Ez egy tudatosság.

Cauldre megengedi, hogy elmeséljek egy érdekes történetet. Volt egy élménye valamelyik este, amikor vacsora után leült valami ostoba TV show-t nézni és ellazulni - állítja ő. El volt lazulva. És hirtelen úgy kezdett látni, mint még soha korábban. Nem csak a szemével látott. Mindent látott 360 fokos szögben. Annak ellenére, hogy a szeme le volt csukva, belelátott mindenbe. A kandallóban lévő kőbe, a fa tárolóba, mindenbe. Belelátott és keresztüllátott a dolgokon. Mindent képes volt érzékelni minden erőfeszítés nélkül. Erőfeszítés nélkül, amivel meg sem próbálkozott. Egyszeriben csak ott volt a tudatosság. Mert ez ilyen. Hirtelen, egyszerre csak ott terem a tudatosság.

És a tudatosság az nem egy mentális dolog. Egyáltalán nem az. És az csak ott terem. Nem kell érte vagy rajta dolgoznod. Egyszeriben csak felismered a rendszert. Megérted, hogyan működnek az energiák, hogyan jönnek és szolgálnak téged. Felismered, hogy te vagy a legjobb barátod és te vagy a legrosszabb ellenséged. Felismered, hogyan állsz a saját utadba. Felismered, hogyan kötsz kompromisszumot. Azt akartam mondani, hogy hogyan szállsz ki belőle, de nagyon sok kompromisszumot köttök.

Emlékezz a látomásra!

Tudod miért vagy itt ebben az életedben. Tisztában vagy az elkötelezettségeddel, ezzel az égető mély elkötelezettségeddel, de aztán mégis kompromisszumot kötsz vele. Lépünk túl ezen! Legyen meg a látomásunk!

És most azt kérem, hogy vegyétek lejjebb a világítást és kérnék valami szép kis karácsonyi háttérzenét! Á, igen.

A látomást nem a szemeddel látod. Ez az a tudás, amiről már beszéltünk.

(megszólal a finom karácsonyi zene)

Ez nem azt jelenti, hogy tudni fogsz minden részletet azzal kapcsolatosan, ami történni fog. Ez a látomás a te megvilágosodásod látomása ebben az életedben. És ez pontosan itt van.

(szünet)

Ez nem egy mentális látomás. Ez nem az, amit megidézél az elmédben. Ez egy látomás, egy tudás, amivel bejöttél ebbe az életedbe, azt mondván, hogy ez az utolsó életed. Nagyon mély elkötelezettséggel érkezted meg ebbe az életedbe és elköteleztél magad arra, hogy semmi sem állhat az utadba. Még te magad sem.

Ez a rész mindig is nagyon tetszett nekem, amikor azt mondtad: „*Semmi sem állhat az utamba, még én magam sem!*”

És ha ez azt jelenti, hogy le kell esned egy létráról, vagy autóbalesetet kell szenvedned, vagy bármi egyebet, akkor legyen, de akkor sem fogod hagyni, hogy bármi is az utadba álljon. Ekkora volt a látomásod és ezért vagy itt.

És ez a látomás még most is itt van.

És ennek az a szépsége, hogy nem kell semmit tenned. Nem kell dolgoznod a látomásodon. Nem kell kiagyalnod, hogyan történjen ez meg. Ez már megtörtént.

Csupán arra van szükséged, hogy visszatérj ahhoz a látomáshoz! A Megvilágosodott Testet öltött Mester. Nem tíz év múlva. Nem később.

Hanem most.

Maga ez a látomás, ez az újrakapcsolódás elég. Ez az, ami hegyeket és hajókat fog megmozgatni. Ez a látomás, ez a tudás, kétség nélkül, ez a bátor látomás minden, amire szükséged van. És akkor minden más is elkezd a helyére kerülni.

És az az, amikor te, a Mester, csak mosolyogsz egy jó nagyot. Ez az, amikor megengeded, hogy az energiák téged szolgáljanak. Ez az, amikor nem gúnyolódsz többet vagy nem fogod vissza magadtól a bőséget, a gazdagságot és az egészséget. És nem rakod a lábad a fékpedálra.

Ez a látomás - ez volt az, ami elhozott téged ebbe az életedbe.

Tudod, ez a látomás volt annak a két dolognak az egyike, amit hatalmas becsben tartottál, olyan nagyra értékeltél, hogy elrejtetted azt. Nem akartad, hogy bármi is beszennyezze, eltorzítsa vagy megrontsa ezt a látomást. Így aztán elrejtetted, hogy az ne legyen kitéve a világ kemény, durva dolgainak. Elrejtetted, mert tudtad, hogy nagyon kiszolgáltatott leszel ebben az életedben a sötétség számára, sokkal jobban, mint bármelyik másik életben.

Ezt most megismétlem: Tudtad, hogy ki leszel szolgáltatva a sötétség számára ebben az életedben, sokkal inkább, mint bármelyik másik életben. Ezért aztán elrejtetted ezt a látomást, hogy ne érhesse semmi kár, ne ronghassa meg semmi.

Tudtad, hogy jobban ki leszel szolgáltatva a sötétség számára, mert sokkal érzékenyebb leszel és sokkal inkább egy felfedező leszel és tudtad, hogy el fog jönni az az idő, amikor már többet nem menekülhetsz el a sötétség elől - se a sajátod elől, se másoké elől. Tudtad, hogy többé már nem menekülhetsz el előle. Többé már nem tudtál elrejtőzni a fényben.

A valódi integráció mindennek az integrálását jelenti - a sötétségét és a fényét, a magasat és az alacsonyot, a jót és a rosszat, a maskulint és a feminint - így aztán olyan jól elrejtetted a megvilágosodásod látomását, hogy szinte azt mondhatnád, hogy már el is felejtetted, hova is rejtetted.

(szünet)

De tudod én nem felejtettem el. Én láttam, hova rejtetted el. És tudtam, hogy itt fogunk majd együtt ülni, közvetlenül az ünnepek előtt, rögtön azt követően, hogy átléptük a 2012-es történelmi mérföldkövet. Tudtam, hogy el fog jönni egy pont, amikor többé már nem fogjátok tolerálni a

túlélést. Nem fogtok megelégedni azzal, hogy havonta arról beszélgetünk, hogy milyen csodálatos is a megvilágosodás. Tudtam, hogy el fog jönni az a pont, hogy ha nem csináljuk meg, akkor lázadás tör ki pont itt, a Bíbor Körben.

Tehát nekem itt volt a látomás és neked is meg volt erről a látomásod, hogy itt ülünk majd, miközben finom karácsonyi zene szól a háttérben és egy gyönyörű Hanukka fa áll a színpadon és tudtam, hogy újra beszélni fogunk a látomásról. A te látomásodról, annak a látomásáról, annak tudásáról, hogy a megvilágosodás már itt van. Nem valahol máshol, hanem pontosan itt.

A látomás, a tudatosság és aztán ebben a Kasama formában - ami azt jelenti, hogy ez már megtörtént. És aztán azt mondtam: „*Tudjátok, tényleg egy nagyon bátor és merész létező kell ahhoz, hogy ilyen látomása legyen és azt meg is engedje. Ehhez nagyon merésznek és bátornak kell lenned.*”

Az egy dolog, hogy bírsz ezzel a látomással, a megvilágosodás tudásával és azt távol tartod magadtól, ami pont olyan, mint a ló elé belógatott répa, vagy mézesmadzag. Az pedig már egy teljesen másik dolog, hogy ezt meg is engedd.

Szinte azt is mondhatnánk, hogy ez szórakoztató egészen egy határig, hogy itt van ez a látomás és folyamatosan dolgozol érte és nem ismered fel azt. Ez szórakoztató lehet egészen egy határig. De utána már az élet elkezd elhagyni téged, kiszáll belőled. Nem érzed magad teljesen élőnek. Úgy érzed, mintha csak túlélnél. És ez sokszor megesik azokkal, akik spirituális munkát végeznek.

Azt mondanám, hogy mindenki, aki belekerül a spiritualitásba, vagy egy szintig a vallásba, mind a szíve vágyát követi, hogy megismerjen valami nagyszerűbbet. De oly gyakran az történik, hogy a spirituális munka, a csoportok, a könyvek és a termékek csak a túlélés eszközeivé válnak. Csak eltereléssel szolgálnak. Csak egy újabb állítással szolgálnak az Énnek arra vonatkozóan, hogy az Én még nem áll készen.

Előbb vagy utóbb....előbb vagy utóbb belefáradtok ebbe az egészbe és akkor eljutunk az igazság pillanatához. Ez már megtörtént és most is történik.

A vicces pedig az, hogy ez az igazság pillanata nem csak itt történik éppen. Hanem mindenhol az egész múltadban. Amit most érzel, azt érzi a benned lévő gyermek, karácsony idején és a fiatalkori éned is egy 20-25 évvel ezelőtti karácsony alkalmával. Ezt minden érzi.

Ez az emlékezés erre a látomásra, erre a gyönyörűséges látomásra, ami egy elkötelezettség: Ez Az!

Most, hogy újra beleérezted ebbe a látomásba és az ebben az életedben való megvilágosodásod elkötelezettségére, a következő lépés az, hogy legyél olyan merész és kivételes és bátor, hogy engedd meg, hogy ez eljőjön hozzád. Ne várj tovább és ne fogd vissza magad! Többé ne elégedj meg semmivel, ami kevesebb a teljes ráébredésnél vagy realizációnál! Ne gondolkodj többet ezen! Ne vond kétségbe magad! Ne legyen több játszma! EZ AZ!

Ez Az!

Vagy megteszed, vagy meghalsz. Akkor tegyük meg!

(szünet)

Értem én, hogy miért rejtetted el ezt a látomást, hogy miért tettél úgy, mintha ez nem lenne ott. Megértem, hogy miért nem akartad azt, hogy ezt bárki is megrontsa. Inkább nem realizáld ezt, vagy nem birtokolod, mintsem hagynád, hogy akár te, akár mások eltorzítsák azt.

De vegyük ezt elő újra! Szedjük elő a rejtekhelyéről és nyissuk ki! Pontosán úgy, mint amikor kibontasz egy karácsonyi ajándékot. Igen, most azonnal! Ne várj ezzel! Ne várd meg a következő karácsonyt!

Bontsd ki, mintha ott ülnél a karácsonyfa alatt, ami csak rád vár.

Kérlek, kérlek, bontsd ki! Ez a te megvilágosodásod. Ez a te tudatosságod. Ez a te beteljesülésed.
Érezd!

(szünet)

Látod, ez tényleg könnyen ment. Nem is volt olyan nehéz.

És most pedig csak fogadd magadba. Csak hozd be magadba!

(szünet)

A testedbe, hozd be a testedbe és az elmédbe! Ez tele van élettel. Látod, ez Él.

És ez nem a titkok könyve volt. Nem egy varázspálca volt. Ez te voltál. A te látomásod, ami él.

Nem kell olyan dolgokat tenned, hogy leesel egy létrától, vagy, hogy autóbaleseted legyen, vagy hogy az orvos elmondja a rossz hírt. Ez mind egy nagyon hamis módja az élettéliségnek.

Ez a látomás Él. Hozd be magadba, a testedbe, a szemedbe, az orrodba, a szádba. Engedd meg, hogy beáradjon a füledbe, a hasadba, a lábadba, a nappalaidba és az éjszakáidba!

Ez Élő.

(hosszú szünet)

Vegyél egy mély lélegzetet! Vegyetek egy jó mély lélegzetet drága barátaim!

Imádom az évek ezt az időszakát! Annyira varázslatos! Olyan varázslatos! A varázslat nagyon is létezik, ha megengeded.

Tehát azzal kezdtem ezt a mai napot, hogy azt mondtam, hogy ez könnyű! Nagyon könnyű! De néha elállod a saját utadat. Igen. Elállod a saját utadat a kétségeiddel és a visszafogottságoddal. De ahová most tartunk, ahová a még megmaradt Shaumbrák tartanak, ahová most tartunk, az a realizáció, a felismerés, a tapasztalás és ennek a megélése. Már nem csak egy túlélő életet élünk és nem csak beszélünk róla, hanem meg is éljük ezt! Mert ide tartunk!

És ez valójában sokkal könnyebb lesz. Sok értelemben véve sokkal könnyebb lesz. De ez azt kéri tőled, hogy legyél kivételes és legyél bátor - nagyon bátor - és legyél önmagad!

És ezzel, én drága Shaumbrám, hatalmas öröömre szolgált, hogy itt lehettem veletek. És most készülnöm kell a bulitokra! Igen, én is itt leszek. És bármi is van, ne adjatok nekem és magatoknak sem mást, csak mindenből a legjobbat! Nem csak a ma esti partin, hanem általában az életben!

És akkor most vegyünk egy mély lélegzetet és emlékezzünk arra, hogy...

A KÖZÖNSÉG ÉS ADAMUS: Minden jól van a teremtés egészében.

ADAMUS: Boldog Ünnepeket drága Shaumbra! Köszönöm. Köszönöm. (a közönség tapsol.)

(Fordította: Telegdi Ildikó - telegdiildi@globonet.hu)

Megjegyzés: Aki úgy érzi, hogy szívesen támogatná anyagilag is a Shoudok fordításainak munkáját, az alábbi bankszámlaszámon megteheti:

Telegdi Ildikó OTP BANK Rt. 11773339-00984762

Minden eddigi és ezt követő felajánlást előre is szívből köszönök: Telegdi Ildikó

A Bíbor Kör Anyagok Tóbiással, Adamus Saint-Germainnel és Kuthumi Lal Singh-gel ingyenesen kerülnek felajánlásra 1999 óta.

A Bíbor Kör emberi angyalok globális hálózata, akiket Shaumbrának neveznek és akik elsők között mennek át az Új Energiába. Ahogy megtapasztalják a felemelkedés örömeit és kihívásait, Szabványokká válnak mindazon emberek számára, akik a saját belső Istenük felfedezésének utazását járják.

A Bíbor Kör havonta találkozik Deverben, Coloradoban, ahol is Adamus a legfrissebb információkat osztja meg Geoffrey Hoppe által. Ezek a Bíbor Kör összejövetelek nyilvánosak, publikusak, ahová mindenkit szeretettel várunk.

Amennyiben most ezt olvasva érzel egyfajta igazságot és kapcsolódást, akkor te tényleg Shaumbra vagy. Tanító és Vezetetést nyújtó vagy az emberek és az angyalok számára egyaránt. Engedd meg, hogy az isteniséged magva virágba boruljon benned ebben a pillanatban és ez tartson örökké. Soha nem vagy egyedül, mert van egy családod a világban és angyalok vesznek körül a körülötted létező birodalmakban.

Szabadon terjesztheted ezt a szöveget nem-kereskedelmi alapon, térítésmentesen. Arra kérünk, hogy az információt a maga teljességében add közre, beleértve ezt a lábjegyzetet is! Minden más felhasználás esetén írásos jóváhagyásra van szükség Geoffrey Hoppe-től, Golden, Colorado. A kontakt oldal: www.crimsoncircle.com

© Minden jog Fenntartva 2014 Geoffrey Hoppe, Golden, CO 80403